Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem

ŁUCK, DNIA 15 WRZEŚNIA 1936 R.

WOŁYŃSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

№ 24.

T R E Ś Ć:

DZIAŁ URZĘDOWY:

186.

ZARZĄDZENIE
Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 5 września 1936 r.

w sprawie przepisów miejscowych o zaopatrywaniu ludności w wodę oraz o usuwaniu nieczystości i wód opadowych w Łucku.

Na podstawie art. 408 pkt. 14, art. 410 pkt pkt. 9 i 12 i art. 415 pkt. a rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz.U.R.P. Nr. 23, poz. 202) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 405) na wniosek Wojewody Wołyńskiego z dnia 29 października 1935 r. Nr. KB I-8, oparty na uchwale Rady Miejskiej w Łucku z dnia 8 października 1935 r. zarządzam, co następuje:

I. POSTANOWIENIA OGÓLNE

A. Urządzenia wodociągowe.

Obowiązek połączenia nieruchomości z wodociągiem miejskim.

§ 1.

Nieruchomości prywatne zabudowane budynkami, przeznaczonemi na pobyt ludzi lub na stajnie, obory, chlewy i garaże, lub przeznaczonemi na wytwórnie produktów spożywczych, po otwarciu wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone przez właścicieli w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim w terminie, który oznaczy Zarząd Miejski, nie krótszym jednak niż jeden rok od daty otwarcia wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu.

W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków, o których mowa w ustępie 1-ym, na nieruchomościach, położonych przy ulicy lub placu, na którym znajduje się wodociąg miejski, nieruchomości takie w każdym razie powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim przed oddaniem do użytku części budynków nadbudowanej, powiększonej lub przebudowanej.

§ 2.

Nieruchomości prywatne, niezabudowane budynkami, określonemi w § 1, w chwili otwarcia miejskiego wodociągu na odnośnej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku.

Przepisy § 1 jako też przepisy ustępu pierwszego niniejszego paragrafu nie wprowadzają przymusu pobierania wody dla celów technicznych i przemysłowych, jak również nie mają zastosowania do nieruchomości, zaopatrzonych z własnych urządzeń w wodę, zdatną do picia—o ile właściciel nieruchomości udowodni, że urządzenia te stale i pewnie dostarczają wodę zdatną do picia.

§ 3.

O czasie otwarcia wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu Zarząd Miejski powinien zawiadomić właścicieli nieruchomości, położonych przy tejże ulicy lub placu.

§ 4.

W razie niezastosowania się właściciela nieruchomości do przepisów § 1 i § 2 ust. 1 Zarząd Miejski ma prawo połączyć tę nieruchomość z wodociągiem miejskim i urządzić na niej jeden lub w razie potrzeby kilka punktów odbiorczych wody (zdrojów) na koszt właściciela.

Połączenie domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem miejskim.

§ 5.

Połączenia domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem miejskim na przestrzeni od zaworu głównego za wodomierzem lub miejscem przeznaczonem na jego umieszczenie, do rurociągu ulicznego wykona Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości.

Właściciel nieruchomości `przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do Kasy Zarządu Miejskiego potrzebną na ten cel zaliczkę w wysokości określonej przez Zarząd Miejski. Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Zarząd Miejski.

Połączenia te wraz z wodomierzem na przestrzeni od zaworu głównego, do rurociągu ulicznego stanowią własność gminy i będą na jej koszt utrzymywane.

Po dokonaniu napraw połączeń domowych od zaworu głównego za wodomierzem do rurociągu ulicznego, Zarząd Miejski zobowiązany jest doprowadzić stan nawierzchni nieruchomości do stanu poprzedniego.

Zwolnienie od obowiązku połączenia nieruchomości z wodociągiem miejskim.

§ 6.

W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może wyjątkowo zwolnić właściciela nieruchomości od obowiązku, określonego w § 1 i 2. Z ustaniem powodu zwolnienia od tego obowiązku, zwolnienie traci swą ważność.

Kolonjom robotniczym i właścicielom domów skromnie wyposażonych domów o małych mieszkaniach oraz domów o charakterze wiejskim lub prowizorycznym Zarząd Miejski może zezwolić, do czasu zmiany charakteru zabudowania, na urządzenie ich kosztem w obrębie nieruchomości zdrojów wodociągowych, zasilanych z wodociągu miejskiego — zamiast zwykłych domowych urządzeń wodociągowych.

Specjalne urządzenia do podnoszenia wody w domach wysokich.

§ 7.

W przypadkach, gdy ciśnienie wodociągu miejskiego jest niewystarczające dla podawania wody na najwyższe piętra wysokich lub wysoko położonych budynków, właściciel nieruchomości jest obowiązany zastosować odpowiednie urządzenia, zabezpieczające potrzebne ciśnienie wodociągowe.

Wykonywanie robót przy budowie wodociągu domowego.

§ 8.

Domowe urządzenia wodociagowe powinny być wykonane przez osoby, posiadające odpowiednie uprawnienia stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o prawie przemysłowem z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) wraz z późniejszemi zmianami.

Otwarcie dopływu wody do wodociągów domowych.

§ 9.

Otwarcie dopływu wody z wodociągu miejskiego po wykonaniu domowych urządzeń wodociągowych może nastąpić dopiero po sprawdzeniu przez Zarząd Miejski należytego wykonania wodociągu domowego, przeprowadzeniu próby na ciśnienie do wysokości 8 atmosfer i udzieleniu pozwolenia na użytkowanie.

Istniejące domowe urządzenia wodociągowe.

§ 10.

Urządzenia wodociągowe, wykonane na nieruchomościach przed wejściem w życie niniejszych przepisów, mogą być przyłączone do miejskiego wodociągu, o ile zadawalniająco wytrzymują próbę ciśnienia na 8 atmosfer i o ile przez Zarząd Miejski stwierdzonem zostanie, że nie wykazują zbyt znacznych odchyleń technicznych od niniejszych przepisów.

Zarząd Miejski może zarządzić zasypanie itsniejących studzien, o ile zostanie ustalone, że studnie te mogą szkodliwie oddziaływać na zdrowie ludzkie.

Utrzymywanie domowej instalacji wodociągowej.

§ 11.

Właściciel nieruchomości obowiązany jest utrzymywać instalację wodociągową w zupełnym porządku i odpowiada za każde zewnętrzne uszkodzenie wodomierza i przewodów łączących oraz za ich uszkodzenie z powodu zamarznięcia. Urządzenie odgałęzienia do pobierania wody na połączeniu przed wodomierzem jest wzbronione. Wszelkie uszkodzenia instalacji właściciel powinien niezwłocznie naprawić, a o każdem zauważonem uszkodzeniu wodomierza niezwłocznie zawiadomić Zarząd Miejski.

Wykonywanie wszelkich robót na połączeniu z wodociągiem miejskim od wentyla spustowego z wodomierzem włącznie należy do Zarządu Miejskiego.

Wstrzymanie dopływu wody do nieruchomości.

§ 12.

Zarząd Miejski może zarządzić wstrzymanie dopływu wody do wodociągów domowych w następujących przypadkach:

1) w razie stwierdzenia, iż woda w wodociągu jest zanieczyszczona w sposób dla zdrowia szkodliwy.

2) w razie stwierdzenia w instalacji domowej braków, grożących niebezpieczeństwem,

3) w razie pożaru i potrzeby zwiększenia dopływu wody do hydrantów pożarnych,

4) jeżeli odbiorca, pobierający wodę dla celów przemysłowych zalega z opłatami za wodę i kanały.

Wstrzymanie dopływu wody trwać będzie tak długo, dopóki powyżej wskazane powody nie ustaną.

W razie nieusunięcia przez właściciela nieruchomości braków w instalacji, określonych wyżej w pkt. 2 w terminie wyznaczonym przez Zarząd Miejski, ten ostatni może je usunąć na koszt właściciela.

W razie wstrzymania dopływu wody do nieruchomości z powodu naprawy rurociągu ulicznego lub połączenia domowego, Zarząd Miejski powinien umożliwić właścicielowi nieruchomości do czasu ukończenia naprawy pobieranie wody z najbliższej studni lub zdroju wodociągów miejskich.

Przerwy w dostarczaniu wody.

§ 13.

Przerwy w dostarczaniu wody, wywołane przez siłę wyższą, jako też wskutek robót, wykonywanych przez Zarząd Miejski w celach rozszerzenia lub naprawy miejskiego wodociągu albo też spowodowane przyczynami wskazanemi w § 12, nie mogą być podstawą do żądania odszkodowania przez właścicieli nieruchomości.

O zamierzonej przerwie zainteresowani będą możliwie na czas zawiadomieni.

Kontrola domowych urządzeń wodociągowych.

§ 14.

W celu kontroli domowych urządzeń wodociągowych upoważnieni pracownicy Zarządu Miejskiego mają prawo wolnego wstępu pomiędzy godziną 8 a 18 do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo, również od godziny 18 do godziny 8-ej.

Zarządowi Miejskiemu przysługuje prawo umieszczania na ścianach domów, murów granicznych lub t. p. tablic orjentacyjnych, oznaczających położenie zasuw i hydrantów miejskiego wodociągu, jakoteż zaworu na odgałęzieniach do nieruchomości.

Opłaty za korzystanie z wody.

§ 15.

Za korzystanie z wody z wodociągu miejskiego lub za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z wodociągiem miejskim albo powinny były być połączone z tym wodociągiem, w myśl § 1 i § 2 tudzież za czynności, związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociągowych i na ich użytkowanie, Zarząd Miejski pobiera opłaty według taryfy.

Opłaty za wodę zużytą dla celów domowych pobiera Zarząd Miejski według swego uznania ryczałtowo lub według miesięcznych wskazań wodomierza.

Opłaty ryczałtowe nie mogą być pobierane dłużej niż 3 lata od daty połączenia nieruchomości z wodociągiem miejskim.

Raz wprowadzone pobieranie opłat za wodę według wskazań wodomierza nie może być zastąpione pobieraniem opłat ryczałtowych.

Celem kontroli pobierania wody przysługuje Zarządowi Miejskiemu prawo wstawienia wodomierza do każdego połączenia domowego.

Zwolnienie właściciela nieruchomości od obowiązku połączenia nieruchomości z wodociągiem miejskim (§ 6) nie zwalnia go od obowiązku uiszczania ryczałtowych opłat wodociągowych, przewidzianych w taryfie.

§ 16.

Opłaty za wodę, używaną dla celów przemysłowych, będą pobierane według specjalnych stawek, przewidzianych w taryfie.

§ 17.

Opłatę za wodę i za korzystanie z wodomierza uiszcza właściciel nieruchomości co miesiąc.

Jeżeli w poszczególnych mieszkaniach są oddzielne wodomierze, Zarząd Miejski może pobierać opłatę za wodę bezpośrednio od odnośnych lokatorów.

Odpowiedzialność za zniszczenie lub uszkodzenie wodomierza wynikłe z winy użytkowcy ponoszą właściciel nieruchomości (ust. 1) lub lokator (ust. 2).

Pracownicy miejscy, odczytują wskazania wodomierza w obecności osób odpowiedzialnych za jego uszkodzenie (ust. 3) lub ich pełnomocników albo członków rodziny. (Pracownicy miejscy po odczytaniu pozostawiają zawiadomienie o wyniku wskazań wodomierza).

Gdyby z winy właściciela nieruchomości z powodu braku dostępu do wodomierza dwa razy z rzędu nie można było dokonać odczytu, koszta trzeciego odczytu i następnych ponosi właściciel nieruchomości.

Plomby przy wodomierzach mogą być zdejmowane tylko przez pracowników Zarządu Miejskiego.

§ 18.

Za prawo korzystania ze wspólnych zdrojów i studzien pobierana będzie opłata według taryfy

§ 19.

Od lokali niezajętych nie pobiera się opłat ryczałtowych z wyjątkiem opłaty za wynajem wodomierza, do pokrycia której obowiązany jest właściciel nieruchomości.

§ 20.

Czasowe nieużywanie wody na nieruchomości nie zwalnia jej właściciela od stałej miesięcznej opłaty za wynajem wodomierza ogólnego.

§ 21.

W razie wątpliwości co do prawidłowego działania wodomierza może właściciel nieruchomości zażądać sprawdzenia wodomierza, wpłacając do kasy zarządu miejskiego na koszta badania kwotę, ustaloną w taryfie.

Koszt tego sprawdzenia ponosi właściciel nieruchomości, o ile wodomierz wykazuje błędy w granicach ustalonych przez Główny Urząd Miar. W razie przekroczenia tych granic, koszt sprawdzenia ponosi Zarząd Miejski, przyczem w tym wypadku w następnym okresie obrachunkowym potrąca z rachunku sumę, wpłaconą na koszta sprawdzenia wodomierza oraz potrąca lub dolicza koszt wody, błędnie wykazanej bądź niewykazanej przez wodomierz w ostatnim okresie obrachunkowym.

§ 22.

Jeżeliby przy pobieraniu opłat ze wodę według wskazań wodomierza okazało się, że wodomierz działa wadliwie i zachodzi obawa, że nie wskazał w danym miesiącu ilości rzeczywiście pobranej wody, to ilość ta powinna być obliczona na podstawie przeciętnej, otrzymanej według wskazań wodomierza za 2 miesiące; poprzedzający zepsucie się wodomierza i następny po wstawieniu nowego wodomierza.

§ 23.

Opłaty wodociągowe powinny być uregulowane w ciągu 14 dni od dnia doręczenia rachunku.

Opłaty należne za czynności Zarządu Miejskiego połączone z udzieleniem pozwolenia, uiszcza się przed dokonaniem tych czynności.

Opłaty nieuiszczone w terminie, będą ściągane według przepisów, dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

B. Urządzenia kanalizacyjne.

Obowiązek połączenia nieruchomości z kanalizacją miejską.

§ 24.

Nieruchomości prywatne, zabudowane budynkami, przeznaczonemi na pobyt ludzi lub na stajnie, obory, chlewy i garaże lub przeznaczonemi na przetwórnie produktów spożywczych, po otwarciu kanału miejskiego na danej ulicy lub placu powinny być zaopatrzone przez właścicieli w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem ulicznym miejskim w terminie, który oznaczy Zarząd Miejski, nie krótszym jednak od 1 roku od daty otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy lub placu.

W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków, o których mowa w ustępie 1, na nieruchomościach, położonych przy ulicy lub placu, na których znajduje się kanał miejski, nieruchomości takie w każdym razie powinny być skanalizowane i połączone z kanałem ulicznym przed oddaniem do użytku części budynków, nadbudowanych, powiększonych lub przebudowanych.

§ 25.

Nieruchomości prywatne niezabudowane w chwili otwarcia kanału miejskiego na odnośnej ulicy lub placu budynkami, określonemi w § 24, powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem miejskim po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku.

Przepisy § 24 jako też przepisy ustępu pierwszego niniejszego paragrafu nie mają zastosowania do zakładów przemysłowych i górniczych, tudzież do grup budynków, jak np. kolonje robotnicze, gdy te zakłady lub grupy budynków posiadają urządzenie kanalizacyjne, działające w sposób, uznany przez Zarząd Miejski za właściwy.

§ 26.

Zarząd Miejski może zażądać wykonania w wyznaczonym okresie połączenia z kanałem ulicznym ścieków z nieruchomości niezabudowanej budynkami, o których mowa w § 24, o ile to będzie uznane za konieczne ze względów zdrowotnych.

Ponadto ze względu na lokalne warunki na nieruchomościach o kilku frontach, Zarząd Miejski może zażądać wybudowania kilku kanałów domowych i połączenia tych kanałów z odnośnymi kanałami ulicznymi.

§ 27.

O czasie otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy lub placu, Zarząd Miejski powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości położonych przy tejże ulicy lub placu.

§ 28.

W razie niewykonania przez właściciela domowych urządzeń kanalizacyjnych w terminach względnie okresach ustalonych po myśli §§ 24, 25 i 26, Zarząd Miejski ma prawo wykonać będące w mowie urządzenia na koszt właściciela.

Połączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałami miejskiemi.

§ 29.

Przyłączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych wykona Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości przez wybudowanie przykanalika od granicy nieruchomości do kanału ulicznego.

Właściciel nieruchomości przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do kasy zarządu miejskiego potrzebną na ten cel zaliczkę w wysokości określonej przez Zarząd Miejski. Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Zarząd Miejski.

Utrzymanie przykanalika w porządku należy do Zarządu Miejskiego, jeżeli jednak uszkodzenia lub nieprawidłowe jego działanie wywołane zostało na skutek niewłaściwego korzystania z domowych urządzeń kanalizacyjnych lub wadliwego działania tych urządzeń, koszta naprawy ponosi właściciel nieruchomości.

Odroczenie terminu wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 30.

W przypadkach, gdyby warunki lokalne uniemożliwiały skanalizowanie nieruchomości lub gdyby koszt tego skanalizowania był zbyt wysoki w stosunku do wartości nieruchomości, usuwanie zaś wód opadowych i ściekowych byłoby należycie zabezpieczone w inny sposób, Zarząd Miejski może odroczyć w drodze wyjątku termin wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych, ustalony na podstawie § 24, względnie przewidziany w § 25.

Z ustaniem powodu odroczenia, traci ono moc obowiązującą.

Sposób zkanalizowania nieruchomości.

§ 31.

O ile w danej ulicy istnieje kanalizacja o systemie rozdzielczym, należy odprowadzać osobnemi przewodami wody zużyte i wody opadowe od odpowiednich kanałów.

§ 32.

Każda nieruchomość, przyłączona do sieci kanalizacyjnej, musi być równocześnie połączona z siecią wodociągową miejską, o ile na danej ulicy, lub placu istnieje wodociąg miejski.

O tego obowiązku Zarząd Miejski może zwolnić właścicieli poszczególnych nieruchomości w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, szczególnie gdy chodzi o nieruchomości, posiadające własny racjonalnie urządzony wodociąg domowy, dostarczający w dostatecznej ilości wodę zdatną do picia (§ 2, ust. 2).

§ 33.

Każda nieruchomość powinna być skanalizowaną oddzielnie tak, aby całe urządzenie stanowiło odrębną całość.

W razie gdy nieruchomość ma być podzielona na kilka części, taka oddzielna kanalizacja powinna być zaprowadzona, o ile możności w każdej części nieruchomości.

Wyjątki od postanowień, zawartych w ustępach 1.ym i 2-gim mogą być dopuszczone tylko w razie niezbędnej konieczności tam, gdzie kilka nieruchomości stanowią jedną całość gospodarczą lub gdzie miejscowe warunki nie pozwolą na urządzenie kanalizacji zgodnie z niniejszemi przepisami—przyczem Zarząd Miejski ma prawo żądać w takich razach odpowiednich zastrzeżeń hipotecznych.

Płyny odprowadzane do kanałów miejskich.

§ 34.

Do miejskiej sieci kanalizacyjnej powinny byc odprowadzane z oddzielnych nieruchomości drogą podziemną:

1) wszystkie ścieki domowe, kuchenne, kąpielowe, gospodarcze, woda z centralnego ogrzewania i t. p.,

2) wszelkie wydzieliny (ekskrementy) ludzkie i płynne zwierzęce,

3) woda z opadów atmosferycznych, o ile kanalizacja miejska jest ogólno-spławną lub też, o ile istnieją w ulicy odrębne przewody służące do odprowadzenia wód opadowych.

Woda drenażowa może być odprowadzana do miejskiej sieci kanalizacyjnej tylko po uprzedniem uzyskaniu pozwolenia Zarządu Miejskiego.

§ 35.

Odprawadzane do miejskich kanałów ścieki nie powinny zawierać:

a) twardego osadu, śmieci, gruzu, żwiru, piasku, popiołu, wydzielin zwierzęcych stałych,

b) stałych odpadków gospodarstwa domowego, jak obierzyny, kości, skorupy, gałgany, wata, pierze i t. p.,

c) stałych i płynnych produktów, które wskutek swego składu chemicznego mogłyby uszkadzać kanały, lub działać szkodliwie na ich trwałość, względnie czyniłyby niebezpieczną obsługę kanałów, oraz produktów o temperaturze powyżej 40° C,

d) substancyj wybuchowych i łatwo palnych jak benzyna, eter, alkohol i t. p.

e) ścieków z zakładów dla chorych zakaźnie ludzi i zwierząt bez uprzedniej dezynfekcji.

Przy spuszczaniu do kanałów ścieków o temperaturze ponad 40°C, lub zawierających kwasy i zasady, należy je odpowiednio unieszkodliwić przez ochłodzenie, neutralizację lub w inny odpowiedni sposób.

Zarząd Miejski może zabronić lub ograniczyć spuszczanie do kanałów miejskich ścieków z fabryk, zakładów przemysłowych i t. p. o ile takie ścieki ze względu na ich jakość lub iiość mogą oddziaływać szkodliwie na urządzenia kanalizacyjne miejskie.

§ 36.

Przyłączenie drenażu domowego jako też ścieków ze stałych lodowni o charakterze przemysłowym do przewodów kanalizacyjnych może być dozwolone tylko pod warunkiem zastosowania środków, uniemożliwiających zamulenie przewodów kanalizacyjnych oraz przedostawanie się ścieków lub gazów kanałowych do gruntu.

Minimalne urządzenia kanalizacyjne na nieruchomościach żebudowanych.

§ 37.

Przy skanalizowaniu nieruchomości, które w chwili ogłoszenia niniejszych przepisów były zabudowane, wymagane są przynajmniej następujące urządzenia:

a) wszystkie zlewy, umywalkl, wanny itp. zarówno już istniejące jak i nowoustawiane powinny być bezpośrednio połączone z przewodem odprowadzającym tak, aby ścieki były odprowadzone do kanału ulicznego drogą podziemną; do użytku zaś mieszkań, niezaopatrzonych w zlewy, należy urządzić na każdem podwórzu lub na wspólnym korytarzu jeden

ogólny zlew wraz z kurkiem czerpalnym wodociągowym, należycie zabezpieczonym od działania mrozu; w celach wentylacji przewodów spustowych należy je wyprowadzić ponad dach;

b) na nieruchomościach, zabudowanych przed wejściem w życie art. 251 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23 poz. 202), w każdem mieszkaniu, złożonem z trzech lub więcej izb (2 pokoje z kuchnią), należy urządzić osobny ustęp spłókiwany wodą. W przypadku znacznych trudności urządzenia ustępu wewnątrz mieszkania, złożonego z 3-ch lub więcej izb Zarząd Miejski może zwolnić od tego obowiązku właściciela nieruchomości pod warunkiem urządzenia ustępu w inny sposób, dogodny dla mieszkańców;

c) na nieruchomościach, które zostały lub zostaną zabudowane albo przebudowane po wejściu w życie przepisu, powołanego wyżej;

pkt. b) w każdem samoistnem mieszkaniu, złożonem z 2-ch lub więcej izb, powinien być urządzony ustęp spłókiwany, o wymiarach co najmniej 0,85x1,15 cm:, oraz zlew kuchenny; dla mieszkań mniejszych, niezaopatrzonych we własne zlewy, należy na każde cztery mieszkania, urządzić po jednym wspólnym zlewie w korytarzu wewnątrz domu, z dogodnym dostępem dla mieszkańców tych mieszkań;

d) na nieruchomościach wspomnianych wyżej w punkcie b) dla mieszkań, nie posiadających osobnych ustępów, należy urządzić wspólne ustępy wewnątrz domu, albo jeden ogólny ustęp w podwórzu nieruchomości; ustępy te powinny być połączone z przewodem domowym i zaopatrzone w należyte spłókiwanie; ilość oczek we wspomnianych ustępach, powinna być taka, aby na każdych dwudziestu mieszkańców lokali, nie posiadających osobnych ustępów, przypadało co najmniej jedno oczko, ilość ta może być odpowiednio zmniejszana w przyszłości, w miarę urządzenia ustępów w poszczególnych mieszkaniach, a z chwilą urządzenia ustępów we wszystkich mieszkaniach Zarząd Miejski może zwolnić od obowiązku utrzymywania ustępu ogólnego;

e) wszystkie istniejące ustępy należy odpowiednio przebudować, zabezpieczyć należycie przed działaniem mrozu, zaopatrzyć w należyte spłókiwanie i połączyć z kanałem miejskim.

Przewody do nieczystości i zbiorniki nieczystości.

§ 38.

Na nieruchomościach skanalizowanych nie wolno urządzać żadnych podziemnych zbiorników nieczystości, jak osadniki, doły ściekowe i kloaczne.

Po przyłączeniu nieruchomości do kanalizacji miejskiej, należy istniejące doły opróżnić i zasypać piaskiem, lub innym czystym sypkim materjałem.

Jednocześnie należy usunąć albo w skuteczny sposób unieruchomić stare podziemne przewody i kanały.

Kanalizowanie piwnic i nisko położonych części nieruchomości.

§ 39.

Zabrania się kanalizowania piwnic i części nieruchomości, położonych niżej od dopuszczalnego dla danej ulicy poziomu, a to dla uniknięcia w czasie większych opadów atmosferycznych zalewu nieruchomości wodami brudnemi z kanału.

Zarząd Miejski może pozwolić na skanalizowanie nisko położonych pomieszczeń, jeżeli właściciel nieruchomości dostatecznie uzasadni konieczność tego i zabezpieczy te pomieszczenia od zalewu zapomocą odpowiednich urządzeń i zaworów, przyczem urządzenia te nie powinny tamować swobodnego odpływu do kanałów ściekowych z wyżej położonych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 40.

Przepompowywanie ścieków z głębokich piwnic do kanału może być uskuteczniane tylko w wyjątkowych wypadkach i to w sposób uznany przez Zarząd Miejski za właściwy.

§ 41.

Właściciel nieruchomości nie ma prawa żądać odszkodowania za szkody, spowodowane cofką wywołaną spiętrzeniem wód burzowych w kanałach.

Sporządzenie projektu i wykonanie kanalizacyjnych urządzeń domowych.

§ 42

Właściciel nieruchomości, zamierzający ją skanalizować i połączyć z kanałem miejskim, powinien zwrócić się do Zarządu Miejskiego o udzielenie danych technicznych, potrzebnych do sporządzenia projektu kanalizacyjno-wodociągowego.

Dane te Zarząd Miejski powinien udzielić w terminie nie dłuższym, niż 2 tygodnie.

Po przystąpieniu do wykonania robót, należy je prowadzić bez przerwy, aż do zupełnego wykończenia.

Domowe urządzenia kanalizacyjne powinny być wykonane przez osoby, posiadające odpowiednie uprawnienia stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 10 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 40 poz. 350).

Użytkowanie wykonanych urządzeń.

§ 43.

Zarząd Miejski może pozwolić na tymczasowe użytkowanie pewnych oddzielnych części kanalizacji domowej, o ile uzna je za wykonane należycie.

Stałe korzystanie z domowych urządzeń kanalizacyjnych jest dozwolone po stwierdzeniu przez Zarząd Miejski, że wszystkie urządzenia wykonane są zgodnie z niniejszemi przepisami i wogóle zadawalniająco i po udzieleniu pozwolenia na ich użytkowanie.

Istniejące domowe urządzenia kanalizacyjne.

§ 44.

Urządzenia, które służyły do odprowadzania ścieków z nieruchomości przed połączeniem jej z kanałem miejskim lub przed wydaniem niniejszych przepisów, należy przerobić, o ile to jest niezbędne ze względów zdrowotnych i dla dobrego działania urządzeń.

Kontrola domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 45.

W celu kontroli urządzeń kanalizacyjnych, upoważnieni pracownicy Zarządu Miejskiego mają prawo wolnego wstępu pomiędy godziną 8 a 18 do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo również od godziny 18 do godziny 8.

W razie stwierdzenia, że urządzenia kanalizacyjne na nieruchomości, działają nieprawidłowo, właściciel powinien je doprowadzić do należytego stanu w terminie wyznaczonym przez Zarząd Miejski.

Opłaty za korzystanie z kanałów miejskich.

§ 46.

Za korzystanie z kanałów miejskich lub za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z kanałami ulicznemi, albo powinny były być połączone z tymi kanałami na podstawie § 24 i § 28 tudzież za czynności, związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń kanalizacyjnych i na ich użytkowanie, Zarząd Miejski pobiera opłaty według taryfy.

Opłaty za korzystanie z kanałów uiszcza właściciel nieruchomości.

Opłaty te powinny być regulowane co miesiąc w ciągu 14 dni od dnia doręczenia rachunku.

O ile w poszczególnych mieszkaniach są oddzielne wodomierze (§ 17) Zarząd miejski może pobierać opłaty za korzystanie z kanałów miejskich bezpośrednio od odnośnych lokatorów.

Opłaty nieuiszczone w terminie będą ściągnięte według przepisów, dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

II. WARUNKI TECHNICZNE.

A. Urządzenia wodociągowe.

Materjał części instalacyjnych.

§ 47.

Wszystkie części domowej instalacji wodociągowej powinny być wykonane z materjałów, nie wywierających wpływu na jakość wody.

Zawór główny.

§ 48.

Domowe urządzenia wodociągowe powinny posiadać przy wodomierzu od strony nieruchomości własny zawór główny oraz kurek spustowy dla całkowitego jej opróżnienia.

Wszystkie przewody powinny być ułożone z odpowiednimi spadkami dla należytego odwodnienia i odwietrzenia instalacji.

Wodomierz.

§ 49.

Wodociąg domowy powinien być umieszczony w piwnicy, a w razie, gdy to jest niemożliwe zewnątrz budynku w studzience o wymiarach, wynoszących co najmniej 0,80 × 1.3 m. i o głębokości 1,8 m., z materjału trwałego niegnijącego, ani kruszejącego, jak np. cegły, kamienia, betonu, żelazo-betonu i t. p.

Studzienka powinna posiadać klamry żelazne dla schodzenia, oraz otwór włazowy o średnicy 0,60 m. w świetle, zaopatrzony w szczelną podwójną pokrywę żeliwną.

Podziemne części instalacji poza budynkami.

§ 50.

Wszystkie podziemne części instalacji domowej poza budynkami powinny być ułożone na głębokości przynajmniej 1.80 m. pod terenem w celu zabezpieczenia przed zamarzaniem.

Powyższe nie dotyczy przewodów ogrodowych i polewaczkowych, zaopatrzonych w odpowiednie urządzenia do opróżnienia i zamknięcia.

Przewody wodociągowe wewnątrz budynków.

§ 51.

Leżące przewody wodociągowe wewnątrz budynku, powinny być prowadzone, o ile to jest możliwe, po ścianach wewnętrznych, w razie koniecznej potrzeby prowadzenia rur w ziemi pod podłogą, należy je układać w głębokości co najmniej 0,30 m. pod podłogą. Zabrania się przytem układania rur pod twardą podłogą na podłożu betonowem. Przeprowadzania rur na strychach należy unikać.

Ścienne przewody w budynku mogą być prowadzone albo po powierzchni ścian, albo w bruzdach ściennych z pozostawieniem izolacji powietrznej dookoła rur. Bruzdy te mogą być zakryte dopiero po próbie na ciśnienie. Zamurowanie w ścianach na stałe przewodów wodociągowych jest zabronione.

Rury wodociągowe należy przeprowadzać w budynku tak, aby były zabezpieczone od zamarzania oraz od uderzeń.

Rury wodociągowe w budynku powinny być przytwierdzone do ścian zapomocą odpowiednich haków, uchwytów lub klamer w odstępach co najwyżej 3-metrowych.

Gdyby zachodziła obawa, iż niektóre odcinki przewodów, wodociągowych mogą ulec zamarzaniu podczas silniejszych mrozów, nalezy je izolować (otulić) złemi przewodnikami ciepła.

Każdy pionowy przewód wodociągowy w budynku powinien być zaopatrzony przy odgałęzieniu od głównych przewodów poziomych w zawór przelotowy i kurek spustowy.

Rury powinny być układane w kierunkach prostopadłych lub równoległych, do najbliższych ścian.

Urządzenia odpływowe i zbiorniki.

§ 52.

Pod wylotem wodociągowym powinno się znajdować dostatecznie wielkie urządzenie odpływowe, posiadające zamknięcie wodne i sitkowe.

Wszelkie kurki i zawory powinny być tak skonstruowane, aby nie powodowały uderzeń wodnych w przewodach. Kurków t. zw. półobrotowych, stożkowych lub klinowych, zamykających przypływ nagle używać nie wolno.

Przed wannami, zbiornikami klozetowemi i pisuarowemi należy ustawiać zawory przelotowe.

Przy zbiornikach klozetowych i pisuarowych mogą być stosowane samoczynne pływakowe zawory.

Zabronionem jest bezpośrednie zasilanie kotłów parowych wodą z wodociągu, jak również wstawianie na poddaszach zbiorników, bezpośrednio połączonych z siecią wodociągową, tudzież bezpośrednie łączenie rur wodociągowzch z jakiemikolwiek przyborami kanalizacyjnemi.

Średnica wylotów i przewodów.

§ 53.

Średnice wylotów wodociągowych powinny wynosić:

a) wylot nad zlewem, umywalką, zmywakiem przy klozecie, pisuarze, bidecie, natrysku polewaczce pokojowej 13 mm.

b) wylot nad wanną, dużym zlewem lub zmywakiem (restauracyjnym)—20 mm.

c) polewaczka podwórzowa, ogrodowa lub uliczna—26 mm.

d) wylot (kran) pożarny, wewnętrzny — conajmniej 38 mm.

Średnice przewodów do przyborów, wskazanych wyżej, powinny wynosić:

Przewody	Do przyborów wskazanych wyżej pod literami			
	a	b	c	d przy 38 mm.
do 2 wylotów	13 mm.	20 mm.	32 mm.	50 mm.
przy 3—6 wylotach	20 mm.	26 mm.	38 mm.	80 mm.
przy 7—10 wylotach	26 mm.	32 mm.		100 mm.
ponad 10 wylotów	32 mm.	38 mm.		100 mm.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, właściwa władza może zezwolić na odstępstwa od wyżej podanych w punktach a)—d) norm.

Przewody.

§ 54.

Przewody wodociągowe mogą być wykonane z rur żeliwnych kielichowych, żelaznych obustronnie ocynkowanych i ołowianych grubościennych.

Na przewody podziemne powinny być używane rury żeliwne, kielichowe (mufowe) o średnicy 40 mm. i większych, rury żelazne ciągnione (manesmannowskie), ocynkowane obustronnie, asfaltowane i jutowane, względnie rury stalowe (manesmannowskie) asfaltowane obustronnie i jutowane, lub w inny sposób zabezpieczone od szkodliwego działania związków chemicznych.

Rury żelazne ocynkowane, lecz nie asfaltowane i jutowane powinny być w zasadzie używane tylko na przewody wewnątrz budynku.

Łączenie rur żeliwnych, powinno być wykonywane na kształtki kielichowe z uszczelnieniem kielichów na sznur biały, sznur smołowy i ołów.

W wyjątkowych wypadkach, zasługujących na uwzględnienie może być dopuszczone łączenie kołnierzowe.

Łączenie rur żelaznych ocynkowanych, powinno być wykonywane na kształtki i łączniki z gwintem gazowym lub na holendry.

Łączenie rur stalowych asfaltowanych obustronnie i jutowanych winno być wykonywane przy pomocy spawania, lub na kształtki kielichowe z uszczelnieniem kielichów na sznur biały, sznur smołowy i ołów, względnie przy pomocy kołnierzy uszczelnionych ołowiem.

Połączenie rur pod kątem powinno być wykonywane za pomocą kształtek (t. zw. krępowania rur ocynkowanych stosować nie wolno), względnie w wypadku użycia rur stalowych, odgałęzienia mogą być przyspawane.

Rury ołowiane mogą być używane tylko dla takich przewodów, z których woda nie może być czerpana do picia, gotowania i tp.

Łączenie rur ołowianych powinno być wykonywane zapomocą lutowania lub na holendry.

Wymiary i kształt rur wodociągowych żeliwnych kielichowych oraz rur żelaznych obustronnie ocynkowanych, powinny odpowiadać normom Polskiego Komitetu Normalizacyjnego.

Minimalne grubości ścianek rur żelaznych obustronnie ocynkowanych powinny wynosić stosownie do niżej podanych wewnętrznych średnic rur:

średnica	13 mm.	grubość	ścianek	2,5 mm.
„	20 mm.	„	„	2,5 „
„	26 mm.	„	„	3,25 „
„	32 mm.	„	„	3,5 „
„	38 mm.	„	„	3,5 „
„	50 mm.	„	„	3,5 „

Minimalne grubości ścianek rur ołowianych grubościennych powinny wynosić stosownie do niżej podanych wewnętrznych średnic rur.

średnica	13 mm.	grubość	ścianek	3,5 mm.
„	20 mm.	„	„	4,5 mm.
„	26 mm.	„	„	5,5 mm.
„	32 mm.	„	„	6,0 mm.

Wyżej podane grubości ścianek rur ołowianych obowiązują do czasu znormalizowania przez Polski Komitet Normalizacyjny.

B. Urządzenia kanalizacyjne.

Przewody odprowadzające ścieki.

§ 55.

Przewody odprawadzające ścieki z poszczególnych części nieruchomości do kanału ulicznego, powinny być ułożone, o ile możności w kierunkach prostych najkrótszych, powinny posiadać odpowiedni spadek i stanowić łącznie sieć dobrze przewietrzaną i przepłukiwaną. Przewody powinny być układane, o ile możności, zewnątrz budynków. Przewody drugorzędne, odprowadzające ścieki z rur pionowych lub innych punktów kanalizacyjnych, powinny być wyprowadzane nazewnątrz drogą najkrótszą.

Przewody należy układać, o ile możności, równolegle do najbliższej ściany w odpowiedniej od niej odległości ze względu na zachowanie fundamentów. Zmiany w kierunku przewodów wykonywać się powinno zapomocą krzywek dla linij głównych o promieniu nie mniejszym od 10 średnic i dla przewodów drugorzędnych o promieniu nie mniejszym od 5 średnic odnośnych przewodów.

Połączenie boczne jednej rury z drugą należy urządzać pod kątem nie większym od 60°.

Zagłębienie przewodów.

§ 56.

Wierzch przewodu, ułożonego pod podłogą pomieszczenia ciepłego, powinien być pokryty warstwą o grubości co najmniej 0,30 m.

Wierzch przewodu, leżącego poza obrębem budynku, powinien znajdować się co najmniej na głębokości 1,50 m. pod powierzchnią terenu w celu zabezpieczenia od zamarzania. Te same zagłębienia pod powierzchnią należy zachować względem wszystkich umieszczonych nazewnątrz zaworów i zgięć przy podstawie rur spustowych.

W wypadkach, gdy warunki techniczne stoją na przeszkodzie zachowania podanej wyżej głębokości zagłębienia przewodu, Zarząd Miejski może zezwolić na płytsze zagłębienie pod warunkiem zabezpieczenia przewodu od przemarzania.

Spadek przewodów.

§ 57.

Od najniedogodniej położonego punktu nieruchomości aż do kanału ulicznego powinien być zachowany ciągły spadek. Ta sama zasada stosuje się do wszystkich drugorzędnych przewodów odpływowych, łączących się z głównym przewodem podwórzowym lub kanałem ulicznym. Wyjątki mogą być dozwolone dla przewodów mało zanieczyszczonej wody w górnych częściach sieci domowej, jeżeli przez zmniejszenie spadków takich przewodów można będzie osiągnąć odpowiedniejsze spadki dla ścieków brudnych.

Gdyby ciągły spadek przewodu głównego przekraczał 2%, spadek zaś drugorzędnych przewodów 3%, w takim razie dozwolonym może być przełom spadku pod tym jednak warunkiem, ażeby punkt przełomu nie był pod jezdnią i żeby najmniejszy spadek wyniósł w każdym razie co najmniej 2%, dla głównych i 3% dla drugorzędnych przewodów. Największy spadek głównych przewodów kanalizacyjnych nie powinien przekraczać 20%, drugorzędnych 40%, przewodów od deszczówek 60%.

§ 58.

Najmniejsze dopuszczalne spadki przewodów odpływowych na nieruchomości powinny wynosić:

dla przewodów o średnicy	100	m/m	—	0,03
„ „ „	150	„	—	0.02
„ „ „	200	„	—	0.015
„ „ „	250	„	—	0.01
„ „ „	300	„	—	0.01

Spadki mniejsze od wyżej wskazanych mogą być stosowane tylko w wyjątkowych wypadkach pod warunkiem zabezpieczenia odpowiedniego przemywania przewodów zapomocą specjalnych urządzeń.

Jeżeli przy zaprojektowaniu części przewodów odpływowych pod podłogą piwnic lub suteren okaże się, iż spadek całego przewodu miałby być mniejszy od wyżej wskazanego spadku minimalnego, to rury powinny być układane nad podłogą ze spadkiem najodpowiedniejszym. W tym wypadku rury należy układać na wspornikach metalowych, umocowanych w murze, albo też na słupach murowanych. Każda rura powinna być podparta przynajmniej w dwóch punktach.

Srednica przewodów.

§ 59.

Średnice przewodów spustowych (pionów) i ich odgałęzień powinny co najmniej wynosić:

od pojedyńczego zlewu kuchennego, zmywaka, wanny, umywalki lub pisuaru	50	m/m
od kilku zlewów kuchennych, wanien, umywalek lub pisuarów . .	70	„
od klozetów wodnych . . .	100	„
od rynien deszczowych z ganków i balkonów	50- 70	„
od rynien deszczowych z dachów .	100-150	„

Średnice przewodów odpływowych powinny co najmniej wynosić:

od zwykłych kuchen, pralni, łazienek, pisuarów pojedyńczych, klozetów, wpustów stajennych i piwnicznych itp.	100	m/m
od dużych kuchen (restauracyjne, hotelowe), dwóch lub większej ilości klozetów, wpustów podwórzowych, oraz przy kilku przewodach odpływowych razem połączonych . .	100-150	„
od rynien deszczowych . . .	150	„
dla głównego przewodu podwórzowego i więcej w razie potrzeby.	150-200	„

Przewody odpływowe, łączące się z sobą, powinny wogóle przechodzić w przewody o większej średnicy.

Średnice wszelkich przewodów odpływowych, nie wyłączając przewodu głównego, powinny być

stosowane możliwie najoszczędniej z zachowaniem rozmiarów wyżej podanych.

Dla nieruchomości ponad 3000 m² powierzchni oraz w razie przewidywanego znaczniejszego odpływu wód ściekowych należy wyznaczać odpowiednie średnice przewodów na podstawie osobnego obliczenia.

Przewody spustowe.

§ 60.

Przewody spustowe wewnątrz budynku należy ustawiać, pionowo. Zabrania się ustawiania tych przewodów pochyło pod kątem z linją pionową większym niż 45°. W przypadkach zasługujących na uwzględnienie, może jednak Zarząd Miejski zezwolić na zastosowanie większego kąta pomiędzy przewodem spustowym a linją pionową

Połączenia rur spustowych należy urządzać pod kątem nie większym nad 45°, licząc w kierunku biegu wody.

Przewody spustowe i wchodzące do nich rozgałęzienia ustawia się od góry do dołu swobodnie przy ścianie lub w odpowiednich wnękach z należytym umocowaniem. Przewody te mogą być zakryte lub zaszalowane, zabrania się natomiast zamurowywania ich na stałe.

Rury spustowe od klozetów, zlewów, wanien, umywalek, pisuarów i t. p. mogą być prowadzone oddzielnie lub łączyć się dla kilku przyrządów z obu powyższych grup do jednej rury spustowej, jednak pod warunkiem zabezpieczenia syfonów od opróżnienia się i wysychania

Zabrania się odprowadzania wody deszczowej do rur spustowych wewnętrznych urządzeń kanalizacyjnych lub odwrotnie spuszczania wód brudnych do rur spustowych deszczowych.

Rury wentylacyjne.

§ 61.

Przewody spustowe powinny być wyprowadzone jako rury wentylacyjne ponad dach powyżej okien i wogóle otworów do wnętrza budynku, znajdujących się w odległości mniejszej od 4 metrów (licząc w planie) od tych przewodów.

Rury wentylacyjne powinny tworzyć, o ile możności, pionowe przedłużenia przewodów spustowych.

Średnica rur wentylacyjnych powinna równać się średnicy odpowiedniego przewodu spustowego.

Górna część rury wentylacyjnej w odległości 0.50 m. do dachu powinna być powiększona w średnicy przynajmniej o 100 mm i wyprowadzona do wysokości do 1.0 m ponad dach, ponadto rura ta powinna być zaopatrzona w daszek ochronny.

Połączenie dwóch lub kilku rur wentylacyjnych może być dozwolone tylko wyjątkowo i pod warunkiem, ażeby przekrój poprzeczny rur połączonych nie był mniejszy od sumy przekrojów pojedyńczych rur i ażeby miejsce połączenia położone było wyżej od najwyższego dopływu ścieków. Zabronione są ruchome lub też skomplikowane przyrządy wentylacyjne.

Nie wolno wprowadzać rur wentylacyjnych ani do kanałów kominowych ani do kanałów wentylacyjnych z mieszkań.

Zamknięcia wodne.

§ 62.

Wszelkie przyrządy kanalizacyjne, przeznaczone do odprowadzania ścieków do rur spustowych lub odpływowych powinny być obowiązkowo zaopatrzone w zamknięcia wodne (syfony).

Rury spustowe do wód deszczowych, połączone z przewodami kanalizacyjnemi, nie wymagają takiego zamknięcia z wyjątkiem tych, których górne wyloty leżą poniżej okien i znajdują się od tych ostatnich w odległości mniejszej niż 4 metry. W tym ostatnim wypadku rury deszczowe powinny posiadać zamknięcia wodne, umieszczone przy ich podstawie, oraz skrzynki z kratami ochronnemi.

Syfony powinny posiadać otwory łatwo dostępne do czyszczenia; otwory te wewnątrz domów powinny zamykać się hermetycznie.

Syfon powinien znajdować się tuż pod miską ściekową, odprowadzające zaś ramię jego powinno się łączyć z rurą spustową lub odpływową możliwie bezpośrednio.

Syfony nie mogą być zakładane na wspólnych przewodach odpływowych.

Za najodpowiedniejsze zamknięcia wodne lub oliwne uważa się rury gładkie, zgięte w formie litery U lub S, zatrzymujące w sobie stale wodę lub oliwę, mogą być jednak używane zamknięcia wodne także innych systemów, o ile trwałość i dokładność działania ich uznana będzie za nieulegającą wątpliwości.

Wysokość zamknięcia wodnego w syfonie powinna wynosić:

przy klozetach, pisuarach, zlewach, wannach, umywalkach i t. p. co najmniej	75	mm;
przy rurach deszczowych co najmniej	100	„
przy rurach deszczowych z dachów co najmniej	100—150	„

Średnice rury syfonowej powinny być następujące:

przy umywalniach, małych zlewikach laboratoryjnych, pisuarach i t. p.	40	mm;
przy miskach zlewowych, zmywakach, wannach i wpuścikach podłogowych	50	„
przy miskach klozetowych . . .	100	„
przy rurach deszczowych z ganków i balkonów	50—70	„
przy rurach deszczowych z dachów	100—150	„
przy wpustach w suterenach i piwnicach	100	„
przy wpustach podwórzowych . .	150	„

Przyrządy kanalizacyjne z wyjątkiem misek klozetowych oraz wpustów piwnicznych podwórzowych i podłogowych, powinny być zaopatrzone przed syfonami w przytwierdzoną na stałe kratkę, której szczeliny nie powinny być większe niż 5 mm, ogólna zaś powierzchnia otworów powinna się równać co najmniej przekrojowi syfonu, w świetle. Wpusty pi-

wniczne, podwórzowe i podłogowe powinny być zaopatrzone w kratki odejmowane. Miski klozetowe kratek nie powinny posiadać.

Zamknięcia burzowe.

§ 63.

W celu zabezpieczenia nisko położonych pomieszczeń od zalewu przez urządzenia kanalizacyjne wodami burzowemi (§ 39) należy za urządzeniami, zabezpieczając mi te pomieszczenia od zalewu, stosować zasuwy, zamykane ręcznie, o konstrukcji, umożliwiającej szybkie zamknięcie.

Prócz zasów ręcznych dozwala się stosowanie dodatkowych przyrządów automatycznych.

Zamknięcia burzowe powinny być zakładane w ten sposób, aby nie tamowały przepływu ścieków z urządzeń ustawionych wyżej

Spustowe rury deszczowe.

§ 64.

Spustowe rury deszczowe, połączone bezpośrednio z siecią kanalizacyjną, należy ustawiać możliwie pionowo.

Rury deszczowe, odprowadzające wodę z dachów, pokrytych łupkiem, dachówką lub innym materjałem, mogącym spowodować zanieczyszczenie rur odpływowych, należy zaopatrzyć u dołu w skrzynki żeliwne z kratkami i otworami do usuwania zanieczyszczenia.

Wpusty.

§ 65.

Wodę z podwórz, dróg i wogóle z powierzchni terenu odprowadza się zapomocą wpustów.

Wszystkie wpusty powinny być zaopatrzone w syfony, dostatecznie gęste kratki i nieprzepuszczalne studzienki osadowe, celem zatrzymania osadów, gruzu i śmieci.

We wpustach, wystawionych na działanie mrozu, poziom wody w studzienkach osadowych i syfonach powinien znajdować się na głębokości, zabezpieczonej od zamarzania, t. j. co najmniej 1.65 m. pod powierzchnią ziemi.

Powierzchnia terenu dookoła wpustu powinna być pokryta trwałą nawierzchnią. Zabronione jest zmiatanie do wpustów błota, śmieci ulicznych, wrzucanie śmieci i odpadków domowych.

Urządzenia zlewowe.

§ 66.

Urządzenia zlewowe wszelkiego rodzaju powinny posiadać kratki (sitka), stanowiące część urządzenia zlewowego lub przymocowane na stałe przed syfonem. Zlew powinien być zaopatrzony w kurek wodociągowy do przemywania miski zlewowej i syfonu.

Zmywaki i zlewy w większych kuchniach powinny być zaopatrzone w urządzenia do zatrzymywania zawartych w ściekach tłuszczów (tłuszczowniki), posiadające powierzchnię, dostateczną do ochładzania ścieków; urządzenia te powinny mieć otwory łatwo dostępne do czyszczenia.

Podłogi pod zlewami, przeznaczonemi dla wspólnego użytku kilku mieszkań i w łazienkach, powinny być nieprzepuszczalne.

Zlewy, zmywaki, umywalnie i t. p. urządzenia powinny być umieszczone na odpowiedniej wysokości przy ścianach i przytwierdzone do nich bądź śrubami mosiężnemi, wkręconemi w zaprawione w ściany korki drewniane, bądź też ustawione na umocowanych do ściany wspornikach.

Wanny.

§ 67.

Wanny należy umieszczać w pomieszczeniach należycie ogrzewanych, przewietrzanych i oświetlanych. Wanny powinny być ustawione w taki sposób, żeby był zapewniony do nich dostęp w celu utrzymania czystości.

Otwór spustowy powinien być zamykany szczelnie zapomocą metalowego korka. Rura spustowa powinna posiadać zamknięcia syfonowe lub kończyć się nad wpustem podłogowym, posiadającym takie zamknięcie.

Wanna powinna posiadać przelew, połączony z rurą spustową powyżej zamknięcia wodnego. Otwór przelewowy powinien być zaopatrzony w sitko.

Rury przelewowe i t. p.

§ 68.

Rury przelewowe od rezerwuarów, zbiorników wody deszczowej, fontann i wogóle takie rury, które nie zapewniają ciągłego odświeżania wody w syfonie, nie mogą być łączone bezpośrednio z przewodami kanalizacyjnemi; takie rury należy wyprowadzać wprost nazewnątrz lub też łączyć z rurą, zakończoną nad wpustem lub zlewem, posiadającym warunki odświeżania wody w syfonie.

Klozety.

§ 69.

Klozety powinny być urządzane w pomieszczeniach, oddzielonych od izb mieszkalnych. Wymiary klozetu na jedną miskę powinny wynosić co najmniej 0.85 m. x 1.15 m. Klozet powinien być dostatecznie oświetlony zapomocą okna lub sztucznego światła i powinien być zaopatrzony w wentylację przy pomocy oddzielnego kanału wyciągowego. Podłoga powinna być terrakotowa lub z innego nieprzepuszczalnego meterjału. Ściany do wysokości 1.2 m. od podłogi powinny być nieprzesiąkliwe i zupełnie gładkie.

Klozety ogólne w domach mieszkalnych powinny znajdować się w pomieszczeniach murowanych, nakrytych betonowym lub ceglanym stropem z bezpośredniem wejściem z podwórza. Pomieszczenia te powinny posiadać podłogę nieprzepuszczalną i wzniesioną co najmniej o 15 cm. nad poziom podwórza i odpowiednią wentylację.

O ile warunki lokalne nie stoją na przeszkodzie pomieszczenia klozetów ogólnych powinny być podpiwniczone dla ułatwienia dostępu do rur kanalizacyjnych w celu ich rewizji.

Miski klozetowe siedzeniowe powinny być ze wszystkich stron odkryte i dostępne dla utrzymania w czystości. Oszalowanie ich deskami oraz obmurowanie lub zabetonowanie jest niedopuszczalne. Miski zaś włoskie (rzymskie) powinny być wpuszczone w płytę wzniesioną nad posadzką.

Miski klozetowe siedzeniowe powinny być umocowane śrubami mosiężnemi do korków drewnianych, umieszczonych w posadzce pod miską i zalanych zaprawą cementową.

Miski klozetowe powinny być tak urządzone, żeby na misce pozostawała zawsze woda w warstwie przynajmniej 40 m/m głębokości i żeby cała powierzchnia miski była należycie spłókiwana wodą i powinny posiadać zamknięcie wodne, umieszczone bezpośrednio pod miską.

Siedzenia na miskach, o ile są stosowane, powinny być z trwałego i niewrażliwego na wilgoć drzewa, grubości co najmniej 2 cm., umocowane na zawiasach, podnoszone ręcznie lub automatycznie.

Odgałęzienie od rury spustowej pod klozet, mierzone poziomo, nie powinno być dłuższe nad 1.25 m., przy większej długości tego odgałęzienia należy je zaopatrzyć w specjalną rurę wentylacyjną.

Klozet powinien być zaopatrzony w zbiornik płóczący (płóczkę), umieszczony nie niżej niż 1.6 m. nad siedzeniem i dający strumień wody za pociągnięciem rączki.

Rury spłókujące pomiędzy płóczką a miską powinny być ołowiane, żelazne ocynkowane lub stalowe, prawidłowo wygięte i przymocowane do ściany. Połączenie ich z miską klozetową powinno być uskutecznione zapomocą stużka gumowego, umocowanego do rury i miski drutem.

Średnica rury łączącej płóczkę z miską klozetową powinna wynosić w świetle co najmniej 30 m/m.

Pojemność normalna skrzynki płócznej klozetowej powinna wynosić co najmniej 8 litrów. Mechanizm skrzynki powinien zapewnić możność przelania w razie potrzeby do miski klozetowej całej zawartości skrzynki w przeciągu 3—5 sekund Aparaty do spłókiwania mogą być zaopatrzone w niezawodnie działające urządzenia (przyrządy), umożliwiające oszczędzanie wody.

Do spłókiwania misek klozetowych można zastosować również i inne urządzenia spłókujące (np. przyciskowe) uznane przez Zarząd Miejski za odpowiednie.

Do jednej rury spustowej nie należy łączyć na jednej kondygnacji więcej niż 3 miski klozetowe.

Zabrania się urządzenia klozetów, w których nieczystości przechodzą przez ruchome przyrządy, jak zawory, zasuwy i t. p. Przemywanie misek klozetowych zapomocą przyrządów automatycznych jest dopuszczalne, o ile gwarantują one trwałe i skuteczne działanie.

W wypadkach zasługujących na uwzględnienie Zarząd Miejski może zezwolić na odstępstwa od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie.

Pisuary.

§ 70.

Pisuary powinny być urządzane w formie gładkich muszel ściennych, posiadających w dnie sitko, na stałe przytwierdzone do korpusu albo w formie otwartych żłobków naziemnych z odpowiednią pionową częścią ścienną, wyrobionych z materjału o powierzchni zupełnie gładkiej i niewsiąkliwej. Pisuary powinny być zaopatrzone w należyte zamknięcia wodne lub oliwne i w stałe lub perjodyczne spłókiwanie z oddzielnych rezerwuarków, spuszczających każdorazowo nie mniej niż 2,5 litra czystej wody.

Pisuary powinny być umieszczane przy ścianach w sposób, podany w § 66 w ustępie końcowym.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie Zarząd Miejski może zezwolić na odstępstwa od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie.

Otwory rewizyjne.

§ 71.

Na rurach odpływowych, w razie uznanej przez Zarząd Miejski potrzeby, powinny być urządzone w odpowiednich miejscach zamykane hermetycznie otwory rewizyjne do przeczyszczania rur.

Części rur odpływowych, zaopatrzone w takie otwory (czyszczaki) mogą być umieszczone w studzienkach rewizyjnych o średnicy, wynoszącej w świetle co najmniej 0.80 x 0 8 m. celem dogodnego do nich dostępu.

Zabezpieczenia przed działaniem mrozu.

§ 72.

Rury i wszelkie urządzenia kanalizacyjne powinny być umieszczone i urządzone tak, ażeby były należycie zabezpieczone przed działaniem mrozu.

Kanalizowanie fabryk.

§ 73.

Przy kanalizowaniu fabryk, z których są odprowadzane cuchnące ścieki, do wentylacji kanałów powinny być zużytkowane kominy fabryczne i paleniska pod kotłami, o ile one do tego celu są zdatne. W tym celu należy przeprowadzić rury o stosownej średnicy pod same paleniska kotłów.

Dołączenie drenów.

§ 74.

Dołączenie drenażu domowego do przewodów odpływowych może być dopuszczane pod warunkiem zastosowania środków, zapobiegających możności przenikania do gruntu ścieków kanalizacyjnych w razie podniesienia się poziomu wody w kanale oraz zabezpieczenia rur odpływowych od przedostania się do nich piasku i mułu z sieci drenów.

Unieszkodliwienie ścieków.

§ 75.

Ścieki fabryczne i przemysłowe, które ze względu na ich jakość mogłyby szkodliwie oddziaływać

na urządzenia kanalizacyjne miejskie, powinny być odpowiednio unieszkodliwione przed wpuszczeniem ich do kanału ulicznego, stosownie do właściwości ścieków, przyczem główna linja odpływowa z nieruchomości powinna być zaopatrzona przed wlotem do kanału miejskiego w zasuwę, pozwalającą w razie potrzeby wyłączyć całkowicie dopływ ścieków fabrycznych do kanału.

O sposobie unieszkodliwienia ścieków fabrycznych oraz przydatności, przeznaczonych do tego celu urządzeń, decyduje w każdym poszczególnym wypadku Zarząd Miejski.

Materjał przewodów.

§ 76.

Na przewody spustowe i odpływowe z wyjątkiem wypadków niżej w § 77 wyszczególnionych, powinny być używane rury żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

§ 77,

Zewnątrz budynków w odległości co najmniej 2,0 metrów od ścian mogą być zakładane przewowe odpływowe z rur kamionkowych z połączeniem na sznur smołowany i kit asfaltowy.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może pozwolić na wykonanie przewodów odpływowych zewnątrz budynku z rur betonowych, z uszczelnieniem na sznur i kit asfaltowy albo z rur kamionkowych lub betonowych z uszczelnieniem na sznur i cement lub glinę.

Zabrania się wykonywania przewodów odpływowych z rur kamionkowych lub betonowych w miejscach, gdzie przewody leżą blisko korzeni drzew, studzień, głębszych piwnic i wogóle tam, gdzie wymagana jest niezawodna szczelność.

Połączenia odpływów od zlewów, umywalek lub pisuarów z przewodami spustowemi mogą być ołowiane lub żelazne ocynkowane o średnicy odpowiedniej do syfonów.

Powiększona w średnicy nasada rury wentylacyjnej, wyprowadzonej ponad dach, powinna być wykonana z blachy cynkowej lub z innego odpowiedniego materjału.

Materjał syfonów.

§ 78.

Należy używać syfonów z następujących materjałów:

a) przy średnicy 40 m/m — ołowiane lub mosiężne, niklowane w jednej sztuce;

b) „ „ 50 „ — żeliwne w jednej sztuce;

c) „ „ 100 „ — dla pojedynczych klozetów żeliwne, o ile nie stanowią całości z miską klozetową i nie są wyrobione z tegoż co miska materjału;

d) „ „ 100 „ i więcej — przy grupowych ustępach, wpustach piwnicznych. tłuszczownikach, rurach deszczowych — żeliwne;

e) „ „ 100 „ i więcej — od wpustów podwórzowych — żeliwne lub kamionkowe, zależnie od tego, z jakiego materjału zostanie wykonany przewód odpływowy od spustu.

Grubość ścianek syfonów nie powinna być mniejsza od grubości ścianek rur odpowiedniej średnicy i materjału.

Syfony żeliwne, wymienione wyżej pod literami b) i c), powinny być wewnątrz starannie emaljowane,

Przy połączeniu syfonów z rurami spustowemi dozwolone są połączenia kielichowe lub kołnierzowe, z wyjątkiem syfonów ołowianych, przy których połączenie powinno być wykonane jako kołnierzowe albo zapomocą mosiężnych łączników.

Materjał wpustów podwórzowych i podłogowych.

§ 79.

Wpusty podwórzowe powinny być kamionkowe, żeliwne lub betonowe, stosownie do materjałów przewodów odpływowych, z któremi mają być połączone.

Wpusty podłogowe i suterenowe powinny być zawsze żeliwne.

Również powinny być żeliwne wszelkie kraty, pokrywy, płyty wpuszczane w powierzchnię podwórza lub podłogi.

Materjał zmywaków.

§ 80.

Zmywaki powinny być kamionkowe, fajansowe, betonowe lub kamienne z kamienia nieporowatego, dobrze oszlifowanego i nieprzepuszczającego wody, lub metalowe nierdzewiejące.

Zlewy kuchenne, umywalnie, wanny powinny być z kamienia, betonu, fajansu, kamionki, porcelany, nierdzewiejącego metalu lub żeliwa, przyczem w tym ostatnim wypadku powinny być przynajmniej od wewnątrz starannie emaljowane.

Materjał misek klozetowych.

§ 81.

Miski klozetowe i pisuarowe powinny być z fajansu, porcelany lub kamionki starannie na jasno polewanej.

W ustępach ogólnych mogą być stosowane miski klozetowe żeliwne wewnątrz emaljowane.

Koryta ustępowe powinny być kamionkowe lub z innego odpowiedniego materjału.

Materjał studzienek.

§ 82.

Studzienki powinny być wykonane z najlepszej prasowanej cegły na zaprawie cementowej, z betonu lub żelazo-betonu,

Materjał przewodów spustowych.

§ 83.

Deszczowe rury spustowe, od miejsca połączenia ich z kanałem odpływowym do wysokości 2 m. nad poziomem terenu powinny być żeliwne.

Powyżej 2 m. nad poziomem rury te mogą być wykonane z blachy cynkowej lub żelaznej ocynkowanej lub z innego odpowiedniego materjału.

Połączenie rur spustowych żeliwnych z kanałem odpływowym powinno być uszczelnione na sznur smołowany i kit asfaltowy, z rurą deszczową z blachy cynkowej lub żelazną ocynkowaną — na cement.

Gdyby w wyjątkowych wypadkach rury deszczowe ustawione były wewnątrz budynków, muszą być one na całej swej długości żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

Materjał innych części kanalizacyjnych.

§ 84.

Wszelkie materjały i urządzenia, używane do robót kanalizacyjnych, powinny być w najlepszych gatunkach i odpowiadać typom i wzorom, ustalonym przez Polski Komitet Normalizacyjny.

O zdatności materjałów i urządzeń, jeszcze nie znormalizowanych, orzeka Zarząd Miejski.

Rury i kształtki kamionkowe.

§ 85.

Rury i kształtki kamionkowe powinny być starannie wyrobione z najlepszego materjału dobrze wypalonego, obustronnie polewanego, bez pęknięć, skaz, pęcherzy, kamieni i t. p.

Rury i kształtki powinny być typu kielichowego, o prawidłowym przekroju kołowym.

Głębokość kielichów powinna być nie mniejsza niż 70 mm., kielichy powinny być formowane jednocześnie z formowaniem rur lub kształtek.

Wewnętrzna powierzchnia kielichów oraz zewnętrzna powierzchnia bosych końców rur i kształtek powinna posiadać odpowiednie rowki pierścieniowe na długości co najmniej 60 mm.

Długość rur prostych nie powinna przekraczać 1 m., długość kształtek — 0.6 m.

Grubość ścianek rur kamionkowych powinna conajmniej wynosić:

przy	średnicy	100	mm.	— 15 mm.
„	„	150	„	— 17 „
„	„	200	„	— 19 „
„	„	250	„	— 22 „
„	„	300	„	— 25 „

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Rury i kształtki żeliwne.

§ 86.

Rury i kształtki żeliwne do robót kanalizacyjnych powinny być kielichowe, odlewane z czystego drobnoziarnistego surowca, o prawidłowym przekroju kołowym. Odlew powinien być gładki, czysty bez pęknięć, skaz, pęcherzy i t. p., posmołowany obustronnie lakierem asfaltowym w stanie gorącym.

Grubość ścianek rur żeliwnych powinna co najmniej wynosić:

przy	średnicy	50	mm.	— 5 mm.
„	„	70	„	— 5 „
„	„	100	„	— 6 „
„	„	150	„	— 6 „
„	„	200	„	— 6 „

W przypadkach, w których warunki techniczne pozwalają na stosowanie lżejszego typu rur kanalizacyjnych, mogą być używane na przewody pionowe rury o następujących grubościach ścianek:

przy	średnicy	50	mm.	— 3.5 mm.
„	„	70	„	— 3.5 „
„	„	100	„	— 4.5 „
„	„	150	„	— 4.5 „
„	„	200	„	— 4.5 „

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Rury ołowiane.

§ 87.

Rury ołowiane stosuje się następujących wymiarów:

wewnętrzna	średnica	25	m/m	grubości	ścianek	3	m/m
„	„	30	„	„	„	3.5	„
„	„	40	„	„	„	4	„
„	„	50	„	„	„	4	„

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Wykonywanie urządzeń kanalizacyjnych.

§ 88.

Roboty kanalizacyjne należy wykonać z jak największą starannością i dokładnością.

Dokładność niwelacji i kierunku przewodów powinna być zapewniona przez użycie celowników.

Rury przy układa iu należy zwracać kielichem w kierunku przeciwnym do spadku przewodu i unikać w miarę możności przecinania ich, stosując odpowiednie króćce i kształtki.

Urządzenia istniejące.

§ 89.

Przy przeróbkach urządzeń istniejących mogą być uwzględnione przejściowe pewne ulgi, a mianowicie mogą pozostać:

a) istniejące rury spustowe, żeliwne i ołowiane, jeżeli znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i powietrza i posiadają wymiary, niewiele różniące się od wymiarów przepisowych; może to mieć miejsce nawet wtedy, gdy rury te nie odpowiadają niniejszym przepisom co do swej konstrukcji i średnicy i sposobu przeprowadzenia, jako to umocowa-

nie do ścian itp. jednakże pozostawione piony spustowe, powinny być wyprowadzone ponad dach;

b) istniejące przewody podziemne odpływowe żeliwne lub kamionkowe i betonowe, o ile znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i posiadają odpowiednie średnice, spadki i głębokości założenia pod powierzchnią ziemi;

c) istniejące klozety wszelkiej konstrukcji, o ile znajdują się w dobrym stanie, są zaopatrzone w prawidłowo działające syfony i są nal życie spłókiwane wodą;

d) zdatne do użytku zlewy ku henne, umywalnie i wanny, zaopatrzone w zamknięcia wodne, o ile znajdują się w dobrym stanie i są zabezpieczone od zamarzania;

e) znajdujące się w stanie zdatnym do użytku wpusty, jeżeli są zaopatrzone w odpowiednie kratki, skrzynki do zatrzymywania osadów i syfony i jeżeli poziom wody w nich odpowiada warunkom zabezpieczenia od zamarzania.

W każdym jednak razie wszystkie części starej kanalizacji powinny być zastąpione przez nowe przybory przy pierwszej gruntownej zmianie instalacji, skoro tylko okaże się iż domowe urządzenia kanalizacyjne skutkiem starych przyborów funkcjonują w sposób wadliwy.

III. TARYFA OPŁAT.

§ 90.

Za czynności, związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych i na ich użytkowanie będzie pobierane:

1) za wydanie przez Zarząd Miejski potrzebnych danych sytuacyjnych, wysokościowych i innych:

a) do projektu domowego urządzenia wodociągowego . .	zł. 2.—
b) do projektu domowego urządzenia kanalizacyjnego . .	„ 3.—
2) za rozpatrzenie projektu:	
a) domowego urządzenia wodociągowego	zł. 5.—
b) domowego urządzenia kanalizacyjnego	„ 10.—
3) za dozór Zarządu Miejskiego nad wykonywaniem budowy:	
a) domowego urządzenia wodociągowego	„ 10.—
b) domowego urządzenia kanalizacyjnego	„ 15.—
4) za przeprowadzenie rewizji i próbę ciśnienia domowego urządzenia wodociągowego . . .	„ 20.—
5) za przeprowadzenie każdej ponownej próby ciśnienia . . .	„ 10.—
6) za przeprowadzenie rewizji budowy i szczelności domowego urządzenia kanalizacyjnego . .	„ 15 —

Opłaty za korzystanie z wodociągu mi jskiego.

§ 91.

Za korzystanie z wody z wodociągu miejskieskiego, względnie za prawo korzystania z wody będą pobierane następujące opłaty:

A. Opłaty ryczałtowe.

1) Za korzystanie z wody na potrzeby domowe, pobraną aż do ilości 50 litrów na głowę mieszkańca i dobę, będzie pobierane:

a) w domach, względnie w lokalach, podlegających ustawie o ochronie lokatorów z dnia 11 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406) — 9% komornego, względnie 9% wartości czynszowej odnośnych domów lub lokali,

b) w domach względnie w lokalach, niepodlegających wspomnianej wyżej ustawie — 7% komornego, względnie 7% wartości czynszowej odnośnych domów lub lokali;

2) Opłata za prawo pobierania wody ze zdrojów publicznych na nieruchomościach które powinny były być przyłączone do wodociągu miejskiego, lecz w wyznaczonym terminie nie zostały przyłączone wynosi:

a) w domach względnie w lokalach, podlegających ustawie o ochronie lokatorów z dnia 11 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406)—7% komornego względnie 7% wartości czynszowej odnośnych domów lub lokali;

b) w domach względnie w lokalach, niepodlegających wspomnianej wyżej ustawie 5% komornego względnie 5% wartości czynszowej odnośnych domów lub lokali.

3) Opłata za prawo pobierania wody ze zdrojów publicznych na nieruchomościach zwolnionych od obowiązku przyłączenia do wodociągu miejskiego na podstawie § 6 wynosi:

a) w domach względnie w lokalach, podlegających ustawie o ochronie lokatorów z dnia 11.IV. 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, p. 406)—4½% komornego względnie 4½% wartości czynszowej odnośnych domów lub lokali;

b) w domach względnie w lokalach, niepodlegających wyżej wymienionej ustawie — 3½% komornego względnie 3½% wartości czynszowej odnośnych domów lub lokali.

4) Za korzystanie z wody w wypadkach niewymienionych w pp. 1, 2 i 3 pobiera się opłatę według wskazań wodomierza.

B. Opłaty według wskazań wodomierzy.

1) Za nadwyżkę wody na potrzeby domowe, przekraczającą maksymalną ilość wody 50 litrów na głowę mieszkańca i na dobę a opłacaną według opłat ryczałtowych, ustanawia się opłatę w wysokości 0.70 zł. za każdy 1 m³ nadwyżki.

2) Za wodę zużytą dla potrzeb Kolei Państwowych, koszar wojskowych, przez urzędy i instytucje państwowe i komunalne, oraz w budynkach użyteczności publicznej uiszcza się opłatę według umowy.

3) Za wodę zużytą w pomieszczeniach zakładów przemysłowych na cele przemysłowe pobiera się przy zużyciu miesięcznem:

do	50 mtr.³	za 1 mtr.³	zł.	1.00
od 50 do	100 „	„ 1 „	„	0.90
od 100 do	300 „	„ 1 „	„	0.80

od 300 do 1500 „ „ 1 „ „ 0.70
od 1500 do 3000 „ „ 1 „ „ 0.60
powyżej 3.00 mtr.^{3} według umowy.

4) Za wodę zużytą na cele ogrodnictwa, na potrzeby rolne, dla bydła domowego i t. p. pobiera się za 1 mtr. — 0.60 zł.

5) Za wodę zużytą na cele budownictwa pobiera się za 1 mtr.^{3} — 0,60 zł.

6) Właściciele nieruchomości, które są zaopatrzone w takie domowe urządzenia wodociągowe i kanalizacyjne, jak łazienki, zlewy, ustępy spłókiwane wodą itp. z których wszystkie są przyłączone do wodociągu miejskiego mogą opłacać całkowitą należność za wodę według wskazań wodomierza uiszczając opłatę w wysokości 1.00 zł. za 1 mtr.^{3} wody.

7) Za wodę zużytą dla celów wyżej nie wymienionych, pobiera się opłatę ustanowioną w drodze umowy pomiędzy Zarządem Miejskim, a pobierającym wodę.

§ 92.

Za wodę użytą do gaszenia pożarów opłaty nie pobiera się.

§ 93.

Przy zastosowaniu opłat za wodę wegług wskazań miejskich wodomierzy, wynajmowanych odbiorcom wody, będą pobierane następujące opłaty:

1) za korzystanie z wodomierzy pobiera się miesięcznie 3% kosztów jego nabycia;

2) za sprawdzenie wodomierza na żądanie zainteresowanych w razie gdy błędy wodomierza nie przekraczają norm, ustalonych przez Główny Urząd Miar — zł. 15.00;

3) za naprawę uszkodzeń wodomierza, wywołanych z winy odbiorcy wody, — rzeczywiste koszta naprawy z dodatkiem 20% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej;

4) za odczytanie wodomierza w wypadkach przewidzianych w § 17 ust. 5 zł. 3.

§ 94.

Za roboty, wykonywane przez Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości pobiera się następujące opłaty:

1) za połączenie domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem miejskim będzie pobierana opłata stała bez względu na długość połączenia:

przy średnicy połączenia 32 m/m zł. 250
„ „ „ 38 „ „ 350
„ „ „ 50 „ „ 500

przy średnicy połączeń powyżej 50 m/m według rzeczywistych kosztów połączenia plus 20% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej;

2) za wykonanie przez Zarząd Miejski domowych urządzeń wodociągowych na koszt właściciela nieruchomości—rzeczywiste koszta wykonania, z dodatkiem 20% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej;

3) w razie gdy nieruchomość mająca ulec połączeniu z rurociągiem ulicznym jest odległą powyżej 5 mtr. od linji regulacyjnej, lub w wypadkach określonych w § 49 p. 3 Zarządowi Miejskiemu przysługuje prawo urządzenia studzienki dla wodomierza na granicy posesji właściciela danej nieruchomości względnie na chodniku. Rurociąg od wodomierza do nieruchomości wykona w tym wypadku właściciel nieruchomości własnym kosztem względnie zarząd miasta na koszt właściciela zgodnie z warunkami określonemi w § niniejszym pkt 2;

4) za wykonanie studzienki dla umieszczenia wodomierza na żądanie właściciela nieruchomości zgodnie z § 49 ust. 3 rzeczywiste koszta wykonania z dodatkiem 20% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej;

5) za wykonanie przez Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości zdrojów wodociągowych—rzeczywiste koszta wykonania, z dodatkiem 20% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

Opłaty za korzystanie z kanalizacji miejskiej.

§ 95.

1) Za korzystanie względnie za prawo korzystania z kanalizacji miejskiej w celu odprowadzenia wód domowych z kanalizacyjnej sieci nieruchomości będą pobierane opłaty w wysokości 50% opłat za wodę.

2) Za odprowadzenie wody niepochodzącej z wodociągów miejskich a zużytej dla celów przemysłowych, jak również za odprowadzenie wód ściekowych z nieruchomości wymienionych w § 2 ust. 2 będą pobierane opłaty według umowy.

3) W dzielnicach o kanalizacji rozdzielczej za odprowadzenie wody z opadów atmosferycznych, będzie pobierana dodatkowa opłata w wysokości 0.02 zł. za 1 mtr.^{2} odwodnionej powierzchni rocznie.

4) Za połączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałem ulicznym, będzie pobierana opłata od każdego metra połączenia obliczona według rzeczywistych kosztów tego połączenia z dodatkiem 20% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej z tem jednak, że opłata za połączenia od granicy nieruchomości nie może być obliczona za większą długość tego połączenia niż połowa szerokości odnośnej ulicy, a w każdym bądź razie nie większa od 10 mtr.

5) Za naprawę uszkodzonych urządzeń kanalizacyjnych miejskich, spowodowaną wadliwym działaniem urządzeń domowych — rzeczywiste koszta naprawy z dodatkiem 20% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

6) Za wykonanie przez Zarząd Miejski domowych urządzeń kanalizacyjnych na koszt właściciela nieruchomości — rzeczywiste koszta wykonania z dodatkiem 20% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

IV. WEJŚCIE W ŻYCIE PRZEPISÓW.

§ 96.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie w 14 dni od daty ogłoszenia ich w Wołyńskim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Ministra
(—) **Wł. Korsak**
Podsekretarz Stanu.

ADRES REDAKCJI i ADMINISTRACJI: **ŁUCK, URZĄD WOJEWÓDZKI WOŁYŃSKI**
Prenumerata: roczna 24 zł., półroczna 12 zł., kwartalna 6 zł. = Cena numeru pojedyńczego 1.50 zł.

Wołyński Dziennik Wojewódzki przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i wymienionych instytucyj. Opłata za wiersz 1 mm. wysokości lub jego miejsce przy 9 cmtr. szerokości szpalty ogłoszeniowej wynosi 25 gr., a za ogłoszenia tabelaryczne 40 gr. Za jednorazowe ogłoszenia o zagubionych dokumentach 5 zł. od osoby. Za ogłoszenia o zagubieniu dowodów tożsamości koni 1 zł.
Prenumeratę i opłatę za ogłoszenia należy wpłacać do P. K. O. konto czekowe **№ 30629.**

Druk. Państw. w Łucku 1592 17.IX-36 1000